resisting MR. KANE

ELLENÁLLHATATLAN

resisting MR. KANE

ELLENÁLLHATATLAN

ROSA LUCAS

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Rosa Lucas: *Resisting Mr. Kane*
First published independently in 2022

Fordította
Jakab Zsuzsanna

Szerkesztette
Paszler Zsófia

Borítóterv
Cormar Covers

ISBN 978-963-636-996-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Rosa Lucas 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Jakab Zsuzsanna 2026

1.

ELLY

– Mit mond? – suttogja Megan, miközben a százötven centis görög főnökünk félig angolul, félig görögül okít minket. – Ki fog rúgni, vagy mi van?

A beszédére koncentrálok. Nem vagyok anyanyelvi szinten, de azért egy épkézláb beszélgetés kitelik tőlem.

– *θα σου χέσω το γάιδαρο!*

– Tükörfordításban azt mondja, hogy „leszarom a szamaratokat" – magyarázom összeszorított fogakkal. – Ezt mondják a görögök, ha felkapják a vizet. – Ez a nyelv már csak ilyen: a fordítóappok használhatatlanok, ha egy mérges helybélit akarsz megérteni. A jól bevált egysorosaik hamar összezavarják a rendszert.

– Ti két púp vagytok a háton. – Dimitrisz kissé arcon köp beszéd közben, de nem reagálok rá. Megvannak a maga *kapcsolatai*. Na nem a maffiával – a sziget összes olyan vállalkozása az ő kezében van, amely készpénzben fizet a hátizsákos turistáknak. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy felcsesszük az agyát.

Megan és én munkával egybekötött utazással töltjük a nyarat, mégpedig az idilli Míkonoszon, vagyis Görögország legbulisabb szigetén. Meg voltunk róla győződve, hogy majd több száz euró borravaló fogja ütni a markunkat.

Az igazság viszont az, hogy mindenki kikéri a jussát a földi paradicsomból. A szigeten csak úgy hemzsegnek a tapasztalt ausztrál és új-zélandi hátizsákos turisták, akik jól tudják, hogyan kell pénzt keresni. *Sose* szállj versenybe ausztrál hátizsákosokkal! A legtöbbjük már az anyjuk méhében is a világot járta. A sziget összes kávézójában, szálláshelyén és bárjában ismernek valakit, így könnyen elhappolják előlünk a jobb melókat. Nekünk, napégette briteknek, pedig már csak a maradék jut.

Nem volt más választásunk, mint hogy Dimitrisznek dolgozzunk, ráadásul aprópénzért: eladott hajójegyenként két euróért. A mai bérünkből még egy zacskó csipszre se telik.

– Szívesebben pucolnátok a jachtok szaros csöveit? – kiabálja, miközben hevesen gesztikulál. Feltételezem, ez költői kérdés volt. – Összetöritek a szívemet. Csak figyeljetek!

Dimitrisz kitépi a kezemből a hirdetőtáblát. A munkám annyiból áll, hogy a táblát tartva elcsalogassam a turistákat egy középszerű és túlárazott hajókirándulásra. A tábla tartásában már profi vagyok, de ezzel ki is fújt a tehetségem. Dimitrisz lendületesen megindul a turistacsoportok sokasága felé, akik a Földközi-tenger mellett kanyargó sétányon ballagnak.

Aztán megpillantja őket.

A tökéletes prédát.

Az ötvenes, talán hatvanas éveikben járó, ártatlannak tűnő pár épp bőröndöket húzva közeledik a veszte felé. Esélyük sincs ellene.

Dimitrisz fegyverként lóbálja feléjük a táblát. Aztán jön a reklámszöveg. Barlangok? Nem probléma. Nudista strandok? Nem probléma. A tenger mélyén talált, elveszett városok? Nem probléma. Ez a hajóút a vadont feltérképező ka-

landos túrák és a megfizethetetlen luxusnyaralások szerelemgyereke.

Tiltakozásuk ellenére Dimitrisz felterelgeti őket az átjáróra, majd a bőröndjüket a hajóra dobva megpecsételi a sorsukat.

– Nekem úgy tűnt, épp a reptérre tartottak – morgom, miközben a főnök visszapillant ránk. – Ez nekem nem megy. Kizárt.

– Azt hiszem, lőttek az értékesítési karrierünknek.

Még nem tudjuk, hogy mik a terveink a következő pár évtizedre. Én épp most végeztem a walesi Swansea Egyetem jogtudományi és kriminológia szakán, Megan pedig egy szalonban dolgozik stylistként. Ha eleget güriztem ahhoz, hogy a diplomám kitüntetéses legyen, akkor jelentkezem majd London egyik elit ügyvédi irodájába. Még tizenkét nap, és meglesz az eredményem. *Brrr!*

De egyelőre csak a jegyértékesítésre összpontosítok.

– Ugye a ma esti melón nem csak jutalékot adnak? – nézek gyanakodva Meganre. Állítólag, miután találkozott a strandon egy sráccal, sikerült leszerveznie nekünk *az* álommelót, amire minden hátizsákos turista ácsingózik. – Azt mondtad, egy flancos koktélbár, ugye?

– Aha – mosolyog rám kicsit sem meggyőzően. – *Totál exkluzív.*

– Sosem csináltam még koktélt.

– Ne aggódj, hamar ráérzel majd! Csak bele kell tanulnod, és mosolyognod a vevőkre.

– Ha még valaki azt mondja, hogy mosolyogjak, arcon csapom. – Szórólapot lengetek egy család felé, de rám se hederítenek. – Mit vegyek fel? Nincs nálam semmi, ami passzolna egy ilyen igényes koktélbárba.

Megan egy pár útjába áll, akik így kénytelenek elengedni egymás kezét. Ciccegve kerülik ki őt.

– Nyugi, kapunk majd munkaruhát! Te jó ég! – üt bele a karomba. – Az a pár idetart!

Készenlétbe állunk, kezünkben a szórólapok.

– Most te jössz – mutat rá.

– Oké… – motyogom, majd belefogok az igencsak alacsony színvonalú reklámszövegembe.

Csak pár nyakunkon maradt jegy választ el minket attól, hogy kirúgassam magunkat. Még egy alkoholistának sem tudnék eladni egy üveg whiskyt.

***

Megan már most megbánta, amit mondott.

– Lépjünk? – kérdezem, miközben a bár feletti neonlogóra pillantok. – Biztosan *ez* az a hely?

A bejárat előtt két pasi fekszik a járdán. Az egyikőjük egy adag felöklendezett kebab mellett liheg, a barátja pedig épp a cigije rossz végét próbálja meggyújtani. Az ég szerelmére, még csak este fél nyolc van!

– Bent biztos jobb a helyzet – nevet Megan bizonytalanul.

Elég ránéznem a párzási táncot járó részeg vendégekre, hogy tudjam, bent sem lesz jobb. Egy helybéli sincs a közelben. Rengeteg elegáns bár mellett elsétáltam már a szigeten, ez pedig tutira nem az.

– Szép a didkód, aranyom! – kiált rá a dohányos Meganre, mire ő bemutat neki.

– Ki van zárva. Szívesebben tölteném az estémet egy köztéri vécében ücsörögve. – Már épp sarkon fordulnék, mire Megan megragadja a karomat.

– Na, ne már! Azt mondta a srác, hogy úszni fogunk a pénzben – győzköd. – Egy estét kibírunk, aztán ha nem tetszik, soha többé nem jövünk vissza.

– Mindenki ezt mondja – morgom. – Dimitrisz konkrétan azzal csábított minket magához, hogy milliomosok leszünk.

Megan beveti azt a bizonyos duzzogó tekintetét, amiről jól tudja, hogy mindig működik nálam.

– Csak nézzünk be!

Vonakodva, de követem, miközben a kidobóhoz lép.

– *Jászu!* – mosolyog rá, de a kidobó nem viszonozza. – Azt mondták, Jonászt keressem.

A másik dörmögve az ajtó felé biccent.

– Bent van. A bal sarokban.

Befurakodunk a neonfényes bárba, ahol több tucat részeg tinisrác verseng a sziget legnagyobb pöcse címért.

– Na nem, erről szó sem lehet! – sziszegem, de Megan meg se hall a dübörgő house-zenétől.

Átverekedjük magunkat az ittas tömegen a bár másik felébe.

Egy görög férfi, akinek szinte az egész mellkasát szabadon hagyja a fehér felsője V alakú kivágása, magához int minket. Bizonyára ő Jonász.

– Titeket küldött Níkosz?

– *Jászu!* – Ez az egyetlen görög szó, amit Megan ismer. – Én Megan vagyok, ő pedig Elly.

Jonász felmordul, és végigmér minket.

– A ma este lesz a próbaidő. Ha jól megy, tiétek a meló. – Az ajtó felé biccent. – Menjetek átöltözni! A ruhák bent vannak felakasztva. Utána gyertek vissza, és elmondom a szabályokat.

Kétszer is végig kell futtatnom a pillantásomat a pultosoktól elvárt öltözeten.

– Itt valami félreértés történhetett – magyarázom Jonásznak. – *Nem* fogok bikiniben dolgozni. – A csávó tutira egy másik bolygóról jött, ha azt hiszi, rá tud venni, hogy vörös rövidnaciban és sárga bikinifelsőben parádézzak. Majd ha piros hó esik!

Egy nagy mellű pultoslány sétál el mellettünk. Ahogy rávillan a stroboszkóp fénye, azonnal ki tudom venni a bimbói körvonalát. Én még a strandon se mutatok magamból ennyit.

Jonász a képembe röhög.

– Ha itt akarsz dolgozni, akkor bikiniben leszel, kisaszszony. Ez nem alku tárgya.

– Nem tudsz annyit fizetni, hogy felvegyem – vágok viszsza sértődötten. Mégis hogy képzeli? – Köszi, de kihagyom.

Ismét felnevet.

– Mindig van az a pénz, kisasszony. De rajtatok áll, én nem érek rá egész este. A próbaidő két óra. Ha szeretnétek esténként 150 eurót keresni, akkor szedjétek a lábatokat, és öltözzetek át!

Hogy mi? Mennyit? Jó, ha egy nap *maximum* 20 eurót össze tudtunk kaparni a kirándulóhajós pultnál.

Lehet, hogy tényleg van az a pénz. Ha itt lehúzunk egy hetet, abból már több szigetet is bejárhatunk. Annyira nem lehet szörnyű.

Gyanakodva méregetem a férfit.

– Mit kell csinálnunk, hogy 150 eurót keressünk?

Elvigyorodik azon, hogy milyen könnyen feladtam az elveimet.

– Italokat felszolgálni és a kuncsaftokkal cseverészni. Dolgoztatok már bárban, nem?

Tavaly nyáron egy falusi kócerájban, a Parányi Szamárban dolgoztam. Ott legközelebb a whiskey-kóla állt a koktélkeveréshez. Az vajon számít?

Eközben egy bartender fénysebességgel lecsap nyolc felespoharat a pultra. Egyszerre két palackot megpörget a levegőben, miközben megtölti mind a nyolc poharat, majd a tartalmukat lángra lobbantja.

Nem biztos, hogy a Parányi Szamárban szerzett tapasztalatom elegendő lesz itt.

– Tudsz mosolyogni, cukorfalat?

Megvillantom a fogaimat, az ajkamat pedig felfelé görbítem. A játékszabályban itt a „Mosolyogj a fizetésedért!" utasítás áll.

Jonász tetőtől talpig végigmér minket.

– Te! – mutat Meganre, az egyes számú eszközére. – A pult mögött kezdesz.

– Te! – fordul felém, miközben görögül motyog valamit, ami kísértetiesen hasonlít az „ajkak" és a „lábak" szavakra. – Lássuk, mit tudsz odakint! Csalogasd be az embereket!

Azt akarja, hogy *én* csábítsam be a vendégeket? Inkább Megant kellene kiküldenie. Neki a specialitása a flörtölés. Egy évtizede figyelem, ahogy tökéletesíti ez irányú készségeit, és mondhatom, világklasszis benne. Igazi farkakkal suttogó.

– Ez mit takar pontosan? – kérdezem. – Kapok valamilyen hirdetőtáblát, vagy ilyesmi?

– Igen – mutat a mellem közé. – Ott van a hirdetőtábla. Tegyél meg mindent, amit csak kell, hogy bejöjjenek! Utána már a pultosokon áll a dolog. Öt percet kaptok, hogy átöltözzetek. Ha nem megy, akkor ne pazaroljátok az időmet! A próbaidő ezennel kezdetét veszi, minden elvesztegetett perccel lemaradtok a borravalóról.

***

– Ez megalázó, Megan – nyafogom.

Egy közepes méretű tükör előtt állunk. Deréktól lefelé sajnos nem látom magamat, de érzem a szellőt a fenekemen, amit a feszülős sort két félholdra formál. Lejjebb húzom, hogy jobban takarjon, de így már felül lóg ki a hátsóm, mint egy vízvezeték-szerelőnek. Valamit valamiért…

– Ennél még a nudistákon is több ruha van.

Megan felém fordul, kiköpött úgy néz ki, mint egy kurva. Az ő méretében nem volt már vörös naci, így a kis hurkája rálóg a két mérettel kisebb nadrágjára.

– Másokon sincs több ruha, nem fogunk kilógni a sorból. Ne legyél már ennyire maradi!

Egymás mellett állva tagadhatatlan, hogy nem vagyunk nővérek. Az én végtagjaim hosszúak, és inkább hasonlítok struccra, mint egy Victoria's Secret-modellre. Megan viszont alacsony és formás, a haja pedig tűzvörös. A horvát anyámtól örökölt sötét fürtjeimmel és magas arccsontommal néha azt hiszik, hogy én is idevalósi vagyok.

A bikinifelső belőlem többet takar, mint Meganből. Ugyan B kosarat hordok, de mellette totál laposnak tűnök. Egyszer egy fazonnak volt pofája azt mondani, hogy olyanok a melleim, mint két Tic Tac cukor a vasalódeszkán, pedig akkor még *ruha is* volt rajtam.

– Kész vagy? – kérdezi Megan a tükörben.

– Ennél készebb már nem leszek.

Kézen fog, és kirángat az öltözőből.

Miközben Jonász felé igyekszünk, arra leszek figyelmes, hogy a ruhaváltás óta durván megsokszorozódtak a felénk

forduló tekintetek. A nyakamnál feljebb senki nem néz. Csak egy fejetlen test vagyok világossárga csöcsökkel.

Jonász helyeslően bólint, elmond néhány infót, majd egy zöld felesekkel teli tálcát nyom a kezembe. A mellem társaságában igazi csaliként szolgálnak.

– Később találkozunk! – suttogom oda Megannek idegesen. – Sok sikert!

Megszorítja a kezemet, majd minden bátorságomat összeszedve kilépek az utcára.

Mindkét irányban hozzám hasonló ribik versengenek egymással, hogy a maguk bárjaiba csalogassák a sétálóutcában lézengő, részeg turistákat. Ez a kocsmai promóterek vöröslámpás negyede. Ide Oscar-díjra méltó előadás szükséges.

Két verekedő fiú majdnem kiüti a kezemből a tálcát.

– Vigyázzatok már, szarosok! – fújok rájuk, miközben az egyik véletlenül meglök.

Mély mordulást hallok oldalról. Elborzadva konstatálom, hogy a ragacsos piával telibe öntöttem egy pasas pólóját. A férfi magas és széles vállú, fehér felsője pont a megfelelő helyeken simul az izmaira. Sőt, jól ki tudom venni a tónusait a pólóján *keresztül*. Rémületemre azonban az egész mellkasát neonzöld trutyi borítja be. A baseballsapkája eltakarja az arcát. Miközben próbálja letörölni magáról a nekem köszönhető szutykot, nem tudok nem arra gondolni, hogy milyen érzés lenne, ha rám mászna.

– Nagyon sajnálom, uram!

A mellkasáról feljebb tekintve jeges szempárt pillantok meg, ami egyenesen rám mered. Láthatóan bosszúsan.

Azta! Hűha! Elakad a lélegzetem.

Szóval *így* néz ki egy szívdöglesztő pasi. Nálam idősebb, a harmincas évei végén járhat, max negyven lehet. Teste szé-

les, de úgy tűnik, egyszerűen ilyen a fizikuma, nem a konditeremben gyúrta magát ilyenre. Viszont ami teljesen levesz a lábamról, az az arca: szögletes állkapocs, sasorr, magas arccsont és vaskos áll. Nem is beszélve a hihetetlen szemét keretező, sötét szemöldökről.

Bassza meg!

Egy újkori Adónisz. Köszönöm, görög istenek!

– Nagyon sajnálom! – dadogom zavarodottan.

– Nem számít – feleli mély baritonjával, amelyet frusztráció fűszerez. De *komolyan* mély a hangja. Olyan százszázalékosan szexi, brit módon. Angol akcentusa van, de nem tudom, hogy pontosan honnan jöhetett.

Jonász az ajtóból figyel minket.

– Buktad a próbaidőt, ha nem csalsz be valakit tíz percen belül! – kiabál felém görögül.

Hisztérikusan felnevetek, mintha Jonász valami jó poént mondott volna, majd visszafordulok a dögös és morcos férfihoz, aki úgy méreget, mintha fertőző lennék.

– Kérem, ne tegyen panaszt rám, amiért leöntöttem! Ez az első estém itt – habogom saját magam fasztorlaszaként. – A barátnőmmel épp próbaidőn vagyunk, és nagy szükségünk van erre a melóra.

– Nem gond, most pedig bocsásson meg! – mondja szárazon, miközben elmegy mellettem.

Csendben átkozom magamat, amiért ennyire megalázó módon botlottam bele a legjóképűbb pasiba, akit valaha láttam.

– Várjon! – Rámarkolok az alkarjára, hogy megállítsam. A bőre meleg, kissé szőrös, alatta kemény izmok húzódnak. Olyan kar ez, amely játszi könnyedséggel tudna felemelni és átdobni a vállán. – Ne menjen el! Jöjjön be a bárba! – kérlelem.

Miközben erősen szorítom Adónisz karját, görögül odakiáltok Jonásznak.

– Semmi gond! Nem kell pesztrálni. Jó sok piát fog venni.

Adónisz kérdően rám pillant.

– Mit mondott neki?

Az igazság visszafogottabb verziójával felelek.

– Hogy azt mondta, bejönne a bárba.

– Nem mondtam ilyet – recsegi, miközben lefejti kezemet az izmos alkarjáról.

Küldetés elbukva.

Megvillantom neki a legjobb reklámmosolyomat.

– Ez a város legexkluzívabb bárja! A koktélok *isteniek,* a hangulat barátságos.

Előbb a mellettünk „játszó" fiúkra, majd ismét rám pillant, miközben felvonja egyik szépséges, dús szemöldökét.

– Sajnálom, most nincs kedvem – feleli nyersen, majd elindul.

Jonász még mindig minket figyel, tekintetéről lerí, hogy mindjárt kipenderít. Kétségbeesetten lépek Adónisz elé, ezzel eltorlaszolva a vaskos izomtömeg útját.

– Kérem, kérem, kérem! – könyörgök utolsó próbálkozásként, miközben csak Adónisz áll köztem és a munkanélküliség között. – Bejönne a bárba, kérem? Csak két perc, és mehet is… Ha csak átlépne a küszöbön, már azzal teljesíténém a feladatomat. Nem szeretne elmenni a mosdóba? Nyugodtan bemehet!

Közömbösen néz rám.

– Azért könyörög, hogy menjek be a bárba? – A hangja mély és jeges. Olyan érzést kelt bennem, mintha épp leteremtenének. Tetszik.

Vállat vonok. Egy szélhámosokkal teli utcán állok egy szál bikiniben. Mégis mire számított?

A zsebében megrezzenő telefon eltereli a figyelmét.

A francba!

Egy csapatnyi srác közeledik felénk. *Ilyen* vendégeket kellene célba vennem, nem az idősebb, magabiztos, elkeserítően jóképű pasikat, akiknek milliónyi jobb választásuk van ennél a helynél.

– Nem értem! – kiabálja Adónisz a telefonba a homlokát ráncolva. – Beszélj lassabban!

Ajjaj, dühösnek tűnik. A hanghordozása durván felizgat.

Tőlem pár méterre áll, megismétli magát a telefonba. Hangosabban és lassabban, de ugyanazt mondja, csak más hanglejtéssel. Mintha random görög szavakkal is próbálkozna, hátha valamelyikkel eléri a várt hatást. Néhány közülük kitaláltnak tűnik… Vagy inkább franciának? Igen, ez biztosan francia.

Válaszul a beszédpartnere is felemeli a hangját, egyre lendületesebben magyaráz, végül pedig az egész egy hiábavaló adok-kapokba torkollik.

Itt az esélyem, hogy finoman szemügyre vegyem. Vajon katona vagy tengerészgyalogos lehet? Talán személyi edző? A karórája alapján tutira gazdag. Csak azért tudom, hogy Cartier, mert Dimitrisz annak a koppintásait árulja a hajóutas standja mellett. Mérget vennék rá, hogy Dimitrisz árujával ellentétben Adónisz órája valódi.

Kapok az alkalmon, és mellé lépek.

– Szüksége van egy tolmácsra?

Az orrlyukai kitágulnak.

– Nincs. – Egy pillanatra megáll, és óvatosan végigmér. – Beszél görögül?

– Többek között – felelem fapofával. Jól tudom, hogy a sárga bikinim és a vörös sortom alapján ítélt meg. A francba, én is ezt tettem volna! Kedvesen rámosolygok, miközben gondolatban négy nyelven küldöm el az anyjába.

Nézem, ahogy odabenn forognak a fogaskerekei.

A szeme… Törvénybe kellene iktatni, hogy sötét szemüveget hordjon, máskülönben a nők nem lesznek képesek funkcionálni a közelében.

– Rendben – bólint kurtán. – Köszönöm, kedves öntől! – Adónisz kihangosítja a hívást, mire görög hablatyolást hallok a vonal túloldaláról.

– Elnézést, uram! – vágok közbe görögül. – Egy pillanat! – Lenémítom a hívást, majd várakozón tekintek Adóniszra. – Meg kell javítani a hajóját?

Halvány mosoly jelenik meg tökéletes ajkain.

– Le vagyok nyűgözve.

Vállat vonok.

– Mit szeretne, mit kérjek tőle?

– Küldjön azonnal valakit, aki rá tud nézni a hűtőrendszerre! Túlmelegszik a motor, nekem viszont holnap Athénba kell vitorláznom.

Lefordítom a kérést a telefonba, majd hallgatok.

– Azt mondja, legközelebb szerda délután tud küldeni valakit. – Az két nap múlva lesz.

Adónisz halkan káromkodik.

– Mondja meg neki, hogy bármennyit fizetek érte!

Tájékoztatom a pasast, hogy Adónisznak vaskos a tárcája. A vonal túloldalán hirtelen levegővételt hallok.

A szemöldökömet összehúzva figyelek. Még az anyanyelvemen sem ismerem a hajókkal kapcsolatos műszaki zsargont, nemhogy görögül.

– Szüksége van egy alkatrészre Athénból, de nem tudom, mi a neve angolul. Csak görögül tudom elmondani.

– Ez most komoly? – Adónisz beletúr sötét, enyhén hullámos hajába. – Mondja meg neki, hogy siessen, különben más céget bízok meg! – Minden szava nyers, tekintélyt parancsoló módon hagyja el a száját. Lehet, hogy tényleg katona.

Úgy érzem, engem is épp annyira leteremtett, mint a hajós pasast. Vajon meddig tudom húzni ezt a hívást?

– Megpróbálja – tolmácsolom, miközben a férfi a vonal túlvégén épp pánikba esik.

Adónisz halkan motyog valamit, aztán visszaveszi a telefonját. Lerakja, még mielőtt elköszönhetnék. Szóval ő nem az a búcsúzkodós típus. Gondolatban feljegyzem magamnak, hogy nézzek utána, melyik személyiségzavarra illik ez a magatartás.

– Köszönöm! – Egy pillanatra elidőzik rajtam a tekintete. – Nem számítottam walesi akcentusra. Vannak görög felmenői?

Lelkesen csóválom a fejemet a beszélgetésindító témának örülve.

– Nincsenek. Az édesanyám horvát, de fiatal korában elég sok időt eltöltött Görögországban. Tőle tanultam meg horvátul és görögül. Walesben viszont nincs kivel görögül csevegnem, szóval nem beszélem folyékonyan. Ez az út viszont sokat segített.

Adónisz szemöldöke magasra szökik.

– Három nyelv! Lenyűgöző!

– Négy – mosolygok rá ártatlanul. – Az iskolában walesiül tanultunk. Segítettem önnek. Viszonozná a szívességet?

Végignézem, ahogy a neontáblára pillant, fintorog egyet, majd visszafordul hozzám.

– Inkább szúrnám magamat szemen egy villával.

Biccentek egyet, miközben arrébb slattyogok. Én mindent megpróbáltam.

– De úriember vagyok, és illetlen lenne cserben hagynom egy hölgyet, aki szívességet tett nekem – sóhajtja vereséget szenvedve, miközben döbbenten visszafordulok. – Egyetlen ital, csak mert segített. Feltételezem, a kedvenc skót whiskymet nem árulják.

– Kétlem – válaszolok derűsen, ahogy visszalépek hozzá. – De felesenként csupán 1 euró 50 centért úgy leihatja magát, hogy elfelejti, mekkora koszfészek a hely.

Akár Aphrodité Adónisznak, úgy intek neki, hogy kövessen.

– Hogy szopjanak le! – mondja, miközben a bárba lépve próbálunk alkalmazkodni a stroboszkópok vakító fényéhez. *Na jó, ha már így kéri!* – Belülről még rosszabb, mint képzeltem. Meg fog fájdulni tőle a fejem.

Igaza van. Csak negyven perce, hogy utoljára bent voltam, de még nekem is rosszabb, mint amire emlékeztem.

Amikor megindulok kifelé, megtorpan, és homlokráncolva néz rám.

– Ön kint marad?

– Még tizenöt percig – mosolygok –, utána váltunk. Érezze jól magát!

Velem, teszem hozzá némán.